

Vzpomínka na přítele Františka

Naši krátkou vzpomínku chceme věnovat začátku působení biskupa Františka v kněžské službě ve frýdecké farnosti. Biskup František, tehdy ještě jako kaplan, přišel do Frýdku na svou první kněžskou štaci. Jeho šlechtický původ ocenily zvláště babičky, které ještě zažily monarchii a šlechtické tituly měly ve vážnosti, ale František se choval jako úplně normální kněz a se všemi se hned spřátelil. Zvláště měl blízko k mládeži, což v tehdejší době a v jeho případě nebylo jednoduché. Také my, tehdy mladí, jsme po svatbě bydleli ve Frýdku a chodili jsme jak do mariánského, tak do farního kostela. A protože manželka vypomáhala při úklidu kostelů, brzy jsme se spřátelili s mladým kaplanem a také s jeho kolegou Adamem Ruckým. Tehdy kaplani byli ubytováni na kaplance u fary, kde bylo bydlení dost drsné, a tak mladí kaplani rádi přijímali pozvání na večeři. U nás jsme se pak scházeli a při kytáře, písničkách a modlitbě trávili večery. Záhy jsme zjistili, že jsme stejný ročník narození, a to nás ještě více sblížilo.

Že byl František výborný kněz, všichni víme a je zbytečné o tom psát, proto bychom chtěli zavzpomínat na chvíle mimo kostel. Věděli jsme, že František byl skaut a rád chodil do přírody, a protože v blízkosti Frýdku byly hory, zatoužil jít hned na tu nejvyšší – Lysou horu. Tak jsme se jednou domluvili, že vyrazíme do obce Ostravice vlakem a pak že půjdeme na vrchol, ale František, ač milovník hor, byl také milovník motorismu a svůj malý fiátek nechával nerad v garáži, tak nás přemluvil a všichni tři jsme jeli autem. Samozřejmě že vyjel, až kam to šlo, ale pak už jen po svých. Nadšení bylo veliké, ale námaha ze stoupání také, a tak jsme to vzali pod vrcholem přímo kolem telefonních sloupů, abychom si zkrátili cestu. Nahoře pak byla velká úleva, vrcholová fotografie a něco na posilněnou.

Příhod s ním bylo více, ale chtěli bychom vzpomenout ještě jednu, která ukazuje jeho ochotu pomáhat a nebát se žádné práce. Za faráře Valoška v r. 1979 se konal velký úklid Mariánského kostela. Pracovalo se hlavně ve výškách, protože bylo třeba omést prach a špínu z horních říms a ozdob, nikdo se do toho nehrnul, a tak František se toho ujal, lezl po těch římsách a smetal prach. Kdo ví, jak to tam vypadá, ať posoudí jeho odvalu.

Když byl z Frýdku přeložen do jiných farností, vždy jsme ho jeli alespoň krátce navštívit. Když se pak po delší době vracel do Frýdku už jako biskup, pamatoval si všechny své dřívější přátele i jména jejich dětí.

Vojtěch a Anna Haincovi